

ГЕО МИЛЕВ

СЪЧИНЕНИЯ
В ПЕТ ТОМА

4 ТОМА

ИЗДАТЕЛСТВО
ЗАХАРИ
СТОЯНОВ

ИЗБРАНИ
ПОЕТИЧЕСКИ
ПРЕВОДИ

ГЕО МИЛЕВ
ИЗБРАНИ СЪЧИНЕНИЯ В 5
ТОМА
ТОМ 4
ИЗБРАНИ ПОЕТИЧЕСКИ
ПРЕВОДИ

Превод: Гео Милев

chitanka.info

ФРЕНСКИ ПОЕТИ

КЛОД ЖОЗЕФ РОЖЕ ДЪО ЛИЛ МАРСИЛЕЗА

*Напред, деца на родний край, —
денят на слава иде пак!
Пред нас тиранството без страх
развява своя кървав стяг.
Вий чувате ли тез войски
в полето страшно как реват?
Те с нож към вашите синове
и вас настръхнали вървят!
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!*

*Що иска тази рабска сган —
наемници, цар и васал?
И за кого врагът жесток
е тез вериги изковал?
Момци! за нас са те, за нас!
Тираните без свян и срам
вековната робия пак
ще искат да наложат нам!
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий*

*Какво! та чужденци ли тук
ще съдят в родния ни кът?
Нима тез гузни врагове
духа ни смел ще да сломят!
О Боже! рабски ли ръце
ще сложат робски нам хомот?
Над нашите волни съдбини —
не щем, не щем ний нов деспот!...
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:*

Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!

*Тирани, треперете вий —
(о, вий — позор за нищий век!)
О, треперете! — иде край,
и този край не е далек.
Момците наши са пред вас,
за бой изправили гърди:
о, нека паднат те — пръстта
наново пак ще ги роди! —
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!*

*Враг врага нека да познай:
Бъди герой, бъди юнак!
Но с меча милост издигни
над победения си враг.
Ала потисника жесток —
вълк хищен, който кръв желай
пред нашите майки и сестри —
гнева ти нека той познай!
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!*

*Любов, любов към род ний край,
за мъст ръка ни подкрепи!
Свободо скъпа! зарад теб
ще мрем ний в кървави борби!
Свободо! знамена развей!
Победата ни там зове:
и нека твойто тържество
да видят твоите врагове!
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!*

КУПЛЕТ НА ДЕЦАТА:

След нашите братя идем ний —

сплотени дружно в боен ред:
геройският им прах за нас
ще бъде пример и завет.
Такава слава — както тях,
едва ли нас ще увенчай;
но нищо! зарад родний край
ще мрем, ще мрем, ще мрем без страх!
С оръжие в ръка, един до друг сме ний:
Напред! с нечиста кръв пръстта да се напий!

ШАРЛ-ЮБЕР МИЛВОА

ЛИСТОПАД

Бе листопад през късна есен —
безшумно капеха листа;
гората глъхнеше без песен,
без прелест в своята самота,
един млад болен, смъртнобледен
без радост в своята зора,
вървеше бавно, за последен
път, през любимата гора:
— Гора, ти, що бе нявга радост
за мене, ето — гасна аз...
Прощавай! всеки лист, що пада,
предрича моя смъртен час.
На болните зловец, оракул,
ти каза ми: „Пак жълт лесът
ще зашуми, с листа заплакал
над тебе — но за сетен път!“
Люлей се кипарисът вечен
над твоята глава, и вече
с глух шум облъхва ти сърцето;
Ще ти увехне младостта —
преди тревата на полето,
преди планинските цветя.
Умирам вече!... Вей студа
на минали мечти разбити...
кат сън минаха младините —
кат сън мина ми пролетта.
Капете, листи, в далнините!
Затрупайте печалний път —
та мойта майка да не види
де моите кости ще лежат.
Но ако дойде мойта мила

към скръбния ми гроб, покрила
лице си с траурен воал, —
душа ми в тъмната могила
ти разбуди, о, звук замрял.
Каза — отмина без възврат.
С последний лист отронен зайде
и неговий последен ден —
там под столетний дъб клонат
вий гроб ний камък ще узнайте...
Но в тоя кът усамотен
любимата му не пристъпи;
един овчарят в долината
смуцава с тежките си стъпки
на гробницата тишината.

МАРСЕЛИН ДЕБОРД-ВАЛМОР САМО МИГ

*Един миг би изкупил години от страдания.
Уви, напразно чакам — тъй дълга е скръбта...
Любов! поне един час нима не ще остане
за тази, над която бди може би смъртта?
Любов! един час само, един час без тревога!
Един час само с него, далече от света,
да скрием в смях и сълзи измъчения лик,
щастливи в скръб и радост — или, ако е много
един час... о, тогава — един миг!*

само миг!

*Любов, о, виж цветята, които той ми праща:
пламтят в мечти и сълзи, тез хубави цветя.
Стопли с един лъч радост ти мойта гръд боляща,
с един час да предваря крилото на смъртта,
Любов! един час само! един час без тревога!
Един час само с него, далече от света,
да скрием в смях и сълзи измъчения лик,
щастливи в скръб и радост — или, ако е много
един час... о, тогава — един миг!*

само миг!

*Да чуя на гласа му пленителния шепот:
Той ме обича, страда, отлита от света...
Ръката му да хвана, за миг — и той без трепет
да ми рече: „Умирам!“ — Тогаз: дай ми смъртта,
любов! един час само! един час без тревога!
Един час само с него, далече от света,
да скрием в смях и сълзи измъчения лик,
щастливи в скръб и радост! — или, ако е много
един час... о, тогава — един миг!*

само миг!

МАРСЕЛИН ДЕБОРД-ВАЛМОР В РАЗЛЪКА

Недей ми писа! Аз съм тъжна и искам само да угасна.

Прекрасна пролет — ах, без тебе тя е любов без плам.

Ръцете ми не те прегръщат — аз склучвам ги безгласна.

Напразно ти зовеш сърцето ми — то е покойник ням.

Недей ми писа!

Недей ми писа! Нека нявга тъй да умрем ний — разделени.

И питай Бога... питай тебе дали те любих аз...

*Ако из твоето мълчание дочуя влюбен глас,
ще мисля, че е глас от рая — ала — далеч от мене...*

Недей ми писа!

Недей ми писа! Аз се плаша; страхувам се от моя спомен;

Там скрит е твойт глас — и често той ме зове звънлив.

О, как ще доближи реката скиталецът сломен, бездомен?

Едно писмо от скъп познайник е образ вечно жив.

Недей ми писа!

Недей ми писа! — тез три думи, които към печал ме тласкат:

*Гласът ти сякаш ги разлива над моето сърце,
през твоята усмивка сякаш аз виждам ги да бляскат,*

*целувка сякаш запечатва ги в моето сърце.
Недей ми писа!*

МАРСЕЛИН ДЕБОРД-ВАЛМОР ОБЕЗЛИСТЕН ВЕНЕЦ

*Ще ида, ще ида с моя венец обезлистен
в градината вечно цъфтяща на моя баща;
и там ще излея душата си болна и чиста:
баща ми е лекар на болките и на скръбта.*

*Ще ида, ще ида — и с сълзи поне ще му кажа:
„О, виж ме, аз страдам...“ И в своята милост без
край
над мене той взор ще склони, и по бузите влажни,
по бледото чело детето си той ще познай.*

*И той ще ми каже: „О, мила душа угнетена!
Нима е земята за тебе нерадостна днес?
Душа, аз съм Бог: остани ти спокойна у мене;
ето твоето жилище, ето сърцето ми: влез!“*

*О, радост! о, милост! о, свято убежище! Татко!
Послуша ти своето чедо, ридаещо в страх!
С надеждата аз те намерих, след лутане кратко,
и в тебе намирам, което загубила бях.*

*Не ще ме отвъргнеш ти с мойта загубена хубост:
световната злоба небето не иска да знай.
Не ще обвиниш своето щедро дете ти във глупост,
че — без да продавам — отдала съм всичко докрай.*

ФЕЛИКС АРВЕР ТАЙНА ЛЮБОВ

*През цял живот таи душа ми свойта тайна:
една любов родена в миг, ала безкрай.
И, без надежда, аз мълча в печал безкрайна —
че тази, по която страдам — тя не знай.*

*Уви! незабелязан минах аз край нея,
при нея всявга бях и все пак — всявга сам;
и земните си дни така ще изживея —
без смелост да поискам, нито пък да дам.*

*А тя, създадена от Бога дивна, нежна,
върви по своя път безгрижна и небрежна —
и моят влюбен глас без отзвук ще блуждай.*

*Когато прочете тез стихове, пропити
всецяло с нея, тя небрежно ще попита:
„Коя е таз жена?“ — и няма да познай.*

АЛФРЕД ДЪО МЮСЕ ПОМНИ!

Спомни си, когато Зората свенлива
разтваря пред Слънцето своя дворец;
спомни си, когато нощта мълчалива
мечтателно бди в среброзвезден венец.
Зове ли те радост и твойта гръд тръпне,
сън в здрача вечерни ли ти шъпне —
чуй там, зад гори, равнини,
глас таен как тихо звъни:
Помни!

Спомни си, когато съдбата жестока
навеки един ни от друг раздели,
и дълго, в изгнание, мъка дълбока
разкъсва сърцето, което боли, —
спомни мойта скръбна любов, мойто сетно прости!
Що значат раздала и време, когато любов в нас
пламти?
Додето в гърди ми сърцето звъни,
то ще ти казва през всичките дни:
Помни!

Спомни си, когато под хладната пръст
в сън вечен сърцето ще спи разломено;
Спомни си, когато съгледаш смутена
моя гроб, скрит в треви и цветя околвърст.
Не ще те аз повече видя; но мойта безсмъртна
душа пак ще бъде при тебе, незрима, безплътна.
Чуй, как из далечни страни
глас таен сред мрака звъни;
Помни!

АЛФРЕД ДЪО МЮСЕ

ЗВЕЗДА

*Звезда вечерна бледа, ти скитница далечна,
открила светло чело под сумрака вечерен,
от своя златен замък, посред безмълвност вечна,
що гледаш там далеч в простора черен?*

*Утихват ветровете и бурята отмина.
От своите тръпни листи лесът роса разля;
и нощна пеперуда със бляскави крила
през ароматните поля премина;
— Що дириш над земята в сън заспала?
Но ето — свеждаш чело зад стръмни висоти;
С усмивка ти отлиташ, тъй меланхолно бяла,
и твоя тръпен поглед помръкнал е почти.*

*Звезда застанала над хълмове зелени,
печална сребърна сълза връх плаща на нощта,
огряла пред овчаря в ливадите стъмени,
покорно следван от нестройните стада, —
звезда, къде отиваш през тази нощ безбрежна?
Прибежище ли дириш ти всред тръстта
крайбрежна?*

*Или пък бързаш, пряко покой и тишина,
да паднеш като бисер под морската вълна?
Звезда! ах, ако трябва ти да умреш — коси си
златисти разпиляла над тъмните води.
Преди да ни оставиш, за сетен миг — о, спри се:
Звезда на Любовта, недей залязва ти!*

ЛУИЗА АКЕРМАН ЧОВЕКЪТ

*От случая захвърлен, тук върху таз планета,
изгубен като в някой безбрежен океан,
над бездна аз се нося, увиснал над небето,
сред Нищото развян.*

*И все пак, ето чувам гласа на таен жребий —
сред бурите страхотни, дълбоко през нощта,
зове ме той и вика: „Ела! Аз чакам тебе
и с тебе мисълта.“*

*Безцветен мрак тежеше навред над естеството,
бе още мъртво всичко — без ум, без цел, без път.
Явих се аз; и ето — тогаз сред веществото
зачена се духът.*

*Изтръпнал и учуден от туй, че съществувам,
вълнението свое аз овладях в тоз час;
познах се сред Всемира — и вътре в мене чувам
глас, който казва: „Аз!“*

*Макар все още пленник на своята плът разтленна,
на слепите нагони веригите разбих;
Свенливост аз създадох и Правда свършена
из себе си родих,*

*И дия аз тревожно във всичко цел, причина.
Всемирът е пред мене безцелно празненство.
Божествен смисъл вливам в невярната картина
на всяко вещество.*

Свободно смърт и болка аз мога да презирам.

*О, твърд неумолима, не ще ме смажеш ти!
Защото лъч надежда и в мъките съзирам,
и тръпна от мечти.*

*И Нищото пред мене — страхотна, пуста бездна —
изпълням с моя сетен дъх — и отлитам в мрак...
Светът ме стяга в клетка; в един копнеж аз чезна:
от тук — към оня бряг!*

*Аз — сянка мимолетна — бленувам само вечност.
Действителност! Напразно: все пак оставам цял,
непобеден от тебе; и в сребърна далечност,
там — моят Идеал!*

*И с гордост съзерцавам просторите безкрайни
и нощите дълбоки с безчислени звезди.
Вий, светове потайни! Аз имам свои тайни
във моите гърди!*

ШАРЛ БОДЛЕР ВРАГЪТ

*Кат мрачен ураган ми младостта премина,
от бляскави слънце тук-тамо озарен;
вред гръм и дъжд вилня — и в моята градина
тъй малко румен плод останал е за мен.*

*Ей веч под есента на мислите стоя;
наново трябва пак с мотика и с лопата
да изравня навред аз мократа земя,
де ями като гроб изрила е водата.*

*А кой знай новите цветя, кои мечтая,
ще найдет ли в пръстта тъй мокра, що копая,
таинствения сок, що би им крепкост дал?*

*— О, скръб! На времето е плячка битието,
и мрачния враг, със стръв разкъсващ ми сърцето,
от нашта кръв до днес е крепнал и живял!*

ШАРЛ БОДЛЕР ЖЕНАТА

*Какво тази нощ ще кажеш, душа самотна, бедна!
Какво, сърце, ще кажеш — ти, в есенни петна! —
на нежната, на светлата, на скъпата жена,
под чийто златен поглед разцъфваш в скръб
последна?*

*— Със всичката си гордост ний ще ѝ пеем „слава!“
защото тя е нежна и с власт над жалкий ум;
плътта ѝ безтелесна е ангелски парфюм
и нейний взор ни в дреха от светлина огрява.*

*Където и да бъде — в нощта и в самотата
или сред бурний плясък на улицата свята,
тя не върви — танцува подобно пламък лек.*

*Тя казва: „Аз съм Хубост — закон съм над закона!
Любете красотата чрез мене в смъртний век.
Аз Ангел съм Хранител, и Муза, и Мадона!“*

ШАРЛ БОДЛЕР СЪСРЕДОТОЧЕНОСТ

*Млъкни, о, моя Скръб, смири се най-подир.
Ти чакаш вечерта — и ето нейний хлад;
вечерен тъмен здрач обвива шумний град
и носи едному тъги, на други — мир.*

*Дордето глупа сган от смъртници безспир
под бича на сластта — тоз яростен джелат —
за угризения зли стреми се с алчен глад —
дай, моя Скръб, ръка: от скверний им кумир*

*далеч да бъдем. Виж изгиналите дни
навеждат се от вис балканите небесни:
избликва тиха жал из влажни дълбини.*

*Заспива слънцето умиращо без мощ;
и чер повлякла плащ на изток с тихи песни
чуй, мила, как върви, чуй сладостната нощ.*

СТЕФАН МАЛАРМЕ

ВИДЕНИЕ

*Луната беше тъжна. Блудящи серафими,
през сълзи, с лък в ръката, в покоя на незрими,
цветя изтръгват, ронят из морни виолини
въздишки бели над цветя лазурносини.
— Деня на твойта първа целувка благославям,
мечтите ми — в тях скрити мъчения долавям —
опиваха се мъдро с парфюма на печали,
които биха щедро, завинаги отдали
беритбата от Блян на жадното сърце.
И аз блуждаех, бавно, с отпуснати ръце,
през улицата пуста, когато в миг пред мене,
със слънце във косите — предвечерно видение —
съзрях те аз — и мислех, че виждам мойта фея,
която отминава над сънищата златни
на моето детинство, с усмивка, и пиля
сняг от букети бели — звездици ароматни.*

СТЕФАН МАЛАРМЕ

ВЪЗДИШКА

*Душа ми, сестро тиха, към твойто чело, дете
бленува бледна есен с повехнали цветя,
и към небето модро, на твоя взор небето,
възлита, както в парка от скръбна самота
въздиша към Лазура струята сребробяла!*

*— Лазурът октомврийски, тъй нежен, блед и чист,
безкрайната му жалба в басейните замряла,
тъй морно! в тези мъртви води, де бледен лист
в агония повяхла прорязва в миг бразда
на слънцето протяжно след златната следа.*

ПОЛ ВЕРЛЕН NEVERMORE

*О, спомен, спомен, пак ли възкръсваш? Есента
бе заглушила вредом на птици песента,
но слънцето пламтеше с печална красота
над лесовете жълти с окапващи листа.*

*Сами, един до друг ний вървехме замечтани,
с коси и мисли волно по вятъра развяни.
Внезапно тя обърна очи от страх наляни
и рече: „Кой е твоят най-хубав ден?“ със странни*

*златисти, нежни тръпки в неземния си глас.
Една усмивка тиха във отговор неволен —
и предано целувах ръката бяла аз.*

*— Ах, аромата сладък на първите цветя
и шепотът чаровен, тъй щедър и тъй волен,
на онуй първо „да“ из любимите уста.*

ПОЛ ВЕРЛЕН
EFFET DE NUIT

*Нощта. Дъждът. Безцветен небосклон разсечен
от черний силует на стар готичен град —
със своите кули, сам, угаснал там далече.
Поле. Бесилка със обесени — и с жад
рой врани ги кълват и люшкат в мрака черен,
и те танцуват танц — свиреп, неимоверен,
а техните нозе са плячка на чакали.
Нататък из полето храсти и бодли
стърчат настръхнали, като кошмари зли,
пред небесата хаотично потъмнели.
И трима пленници, окъсани и боси —
след тях цял ескадрон улани, през калта —
и копията им, изправени и остри,
блесят под копията мрачни на дъжда.*

ПОЛ ВЕРЛЕН ЕСЕННА ПЕСЕН

*Цигулките есенни,
болно унесени
в бавен тон,
раняват сърцето ми
с болки неведоми,
болка и стон.*

*И сам посред слепий ден,
бледен и трепетен,
чувам: бий час —
и чезна сред спомени
глухи, бездомни, и
плача тогаз.*

*А злобният вятър ме
носи и мята ме
с яростен вой —
далеч в кръговърти, тъй
както и мъртвия
лист, без покой.*

ПОЛ ВЕРЛЕН

САНТИМЕНТАЛЕН РАЗГОВОР

*През стария парк, заледен и самотен,
две сенки преминаха с шепот сиротен.*

*Очите им — мъртви, от устните сухи
едвам се дочуват словата им глухи.*

*Сред стария парк, заледен и самотен,
две сенки въздишаха в спомен сиротен.*

*— Ти помниш ли нашите радости прежни?
— Защо да си спомням неща безнадеждни?*

*— Сърце ти за мене тупти ли поне?
и мене ли всявга сънуваш ти? — Не.*

*— Ахъ! нашето щастие! — помня: всенощно
в целувка притискахме устни! — Възможно.*

*— Небето прозрачно! надеждата ясна!
— Сразена, под черно небе тя угасна.*

*Така те вървяха под клоните сухи,
и само нощта чу словата им глухи.*

ПОЛ ВЕРЛЕН СВЕТЛА НОЩ

*Бялата луна
свети във гората;
с ромон тих листата
тръпнат посред тоя
мир и тишина...*

— О, мила моя.

*Езерото спи;
нощний вятър стене
в черните върби,
долу във вълните
гладки отразени...*

— Час на мечтите...

*И велик покой
над сърце низпада
от вис небесата,
дето, пъстър рой,
бдят звезди над нас.*

— Прелестен час.

ПОЛ ВЕРЛЕН СВАТБЕНИ МЕЧТИ

*И ето — ще дойде тогава блестящ летен ден:
великото слънце, съюзник на моята радост,
във вашия образ, сред свила и светъл сатен,
ще впила с лъчите си повече прелест и младост;*

*небето лазурно, подобно висок балдахин,
ще тръпне тържествено в гънки широки и нежни
над наште щастливи чела, побледнели в един
тих зной от блаженство и нетърпеливи копнежи;*

*и нощ ще припадне, и ведрият лъх на простора
гальовно във вашия сватбен воал ще играй,
и кротко звездите нам ще се усмихват отгоре —
на двамата млади съпрузи — в блаженство без край.*

ПОЛ ВЕРЛЕН
ДЪЖД

Тихо вали над града...

Артур
Рембо

*Сълзи обливат сърцето,
плаче дъждът над града;
Боже, но мъката дете
разкъсва сърцето!*

*Тихият шум на дъжда,
там над дървета и къщи:
слушай, сърце на скръбта,
песента на дъжда.*

*Сълзи обливат — защо ли?
клето сърце що ридай;
що! ни беди, ни неволи?
тази болка — защо ли?*

*Болка горчива, без край,
болка — защо, за кого ли?
— Ала сърцето я знай,
пълно със болка без край.*

ПОЛ ВЕРЛЕН

ЗИМА

Сред унилий блясък
на простор безкраен
белий сняг незнаен
свети като пясък.

Тръпен лъч не пращат
медни небесата.
Сякаш че се ражда
в миг и мре луната.

Дъбове старинни
плуват като сиви
облаци в мъгливи
далнини пустинни.

Тръпен лъч не пращат
медни небесата.
Сякаш че се ражда
в миг и мре луната.

Врани кръвожадни,
и вий, вълци бледни! —
посред вихри ледни
де блуждайте гладни?

Сред унилий блясък
на простор безкраен
белий сняг незнаен
свети като пясък.

ПОЛ ВЕРЛЕН
GREEN

*Вземете плод, треви, цветя и листи;
и ето мойто вярно вам сърце:
то дири вашите погледи лъчисти —
не го разкъсвайте с тез бели две ръце.*

*Аз ида влажен още от росата,
свеж утрен хлад над челото ми вей:
о, нека морна чака тъй душата —
в нозете ви — часа, за който тя копней.*

*Над вашата млада гръд глава ще сложа
(целувките ви там безспир звънтят!)
и страстний вихър ще се уталожу,
и кротко аз ще спя над вашата топла гръд.*

ПОЛ ВЕРЛЕН SPLEEN

*Розите бяха тъй ярко червени,
черен в гирлянди висеше бръшляна.*

*Мила, потрепнеш ли само — у мене
пламват пак всичките зли отчаяния.*

*Беше тъй нежен и син небосклона,
въздухът тих, тъй зелено морето.*

*Чакам и в страх се душата ми рони:
дебне жестоко разлъка заклета!*

*Храсти чемширни със листи лакирани —
морен от тях съм, и морен от степи,*

*равни, прострени без край, ширини,
морен от всичко — уви! — освен тебе!*

ПОЛ ВЕРЛЕН РИЦАР НЕЩАСТИЕ

*Безмълвен, рицарят Нещастие ме среща, с маска на
лице,
и свойто копие заби той в измъченото ми сърце.
Из моето сърце греховно избликна кръв — червен
порой,
и върху полските цветя в миг изсъхна в слънчевия
зной.*

*Сред мрак угасна моя поглед, вик страден на уста
ми спря
и моето сърце греховно в гърди ми сгърчено умря.
Тогава рицарят Нещастие, без шум като се
доближи,
от своя кон отседна бавно и върху мен ръка сложи.*

*Ръка в желязна ръкавица той в мойта рана впи
тогаз,
и заклинание над мене изрече с твърд и страшен
глас.
И под желязната и мразна следа на тежката ръка
роди се мигом в мене ново сърце без грях и без тъга.*

*И, устремен към чистотата на Бога с моите
мечти,
едно сърце добро и младо тупти във моите гърди.
Така, замаян, разтреперан, стоях аз и не вярвах сам,
като човек, пред чийто поглед стои сам Бог в лъчи и
плам.*

*След туй добрият рицар стана, на своя кон се пак
качи,*

*и тръгвайки си, от далече към мене той изви очи
и ми извика (още чувам да екне този глас, без край);
„Внимавай! — че така добър съм и благ един път
само, знай!“*

ПОЛ ВЕРЛЕН МИЛИТЕ РЪЦЕ

*Милите ръце, тъй малки, бели,
те, които бяха нявга мои,
днес, след толкоз пропасти, завои,
суети и грехове несмели,*

*след пристанищата, равнините,
и страните прашни и унили:
като в приказка — ръцете мили
ми разтварят пътя на мечтите.*

*О, ръце през сън, върху душа ми,
знам ли що благоволихте вий да
кажете на таз душа разбита,
посред толкоз крясъци, измами?*

*Лъже ли ме туй съновидение
на свещено родство на душите,
майчинско участие в бедите,
преданост пространна и стеснена?*

*Скъпи угризения, забрава
в мъката, и блянове свещени —
о, ръце, ръце благословени,
направете знака, що прощава!*

ПОЛ ВЕРЛЕН ГЛАСОВЕ

*О, глас на Гордост: мощен бик, сякаш от тръба
Звезди от кръв по златна ризница в борба.
Сред жар и плам блуждаеш, в пожари разярени...
Все пак гласът заглъхва — като глас от тръба.*

*Глас на Вражда: подморска камбана, задушена
със снежни преспи. Полъх от мраз! Обезцветен
живота — и той бяга безумен, ужасен
далеч от глухата камбана задушена.*

*Глас на Плътта: див крясък, измъчен, уморен.
Вина се леят. Кътът изглежда тъй блажен.
Очи, възторг! В свирепи парфюми всичко плава
в тях глухо дивий крясък умира уморен.*

*Гласът на Другий: тъмни далечини. Минават
и отминават сватби. Прегради. Прогърмява
великата арена на всички векове
под тръпната цигулка на сватби, що минават.*

*Съблазни, жалби, черни въздишки, викове —
шумът им непрестанно бучи и ни зове
да заглушим в сърце си мълчанията честни —
съблазни, жалби, черни въздишки, викове.*

*Ах, Гласове, умрете, вий смъртни и безвестни,
сентенции, метафори, тиради безполезни,
реториката пищна на грехове без край,
ах, Гласове, умрете, вий смъртни и безвестни!*

Не сме ний вече тия, що ваший звук ласкай,

*умрете в нас, в мечтите ни кротки, що питай
тайнствената сладост на Словото могъщо,
че ваший звук сърцето ни вече не ласкай!*

*Умрете сред гласа бий, в молитва, що разгръща
вълните си пред прага на радост вездесъща,
молитвата, държаща везните на съда —
умрете сред гласа, що в молитва се разгръща,*

умрете сред ужасния глас на Любовта!

ПОЛ ВЕРЛЕН
АНТИЧНАТА ДУША БЕ ГРУБА

*Груба беше и пуста душата
на античния свят — и скръбта
бе за нея сляп гняв на съдбата
и терзание впито в плътта.*

*Това двойствено чувство предаде
тя чрез своето Изкуство в лика
на две паметни майки познати
с безпределната своя тъга.*

*Тук — Троянската стара царица:
синовете ѝ паднаха в бой —
и в скръбта си подобно вълчица
тя надава див, яростен вой.*

*Край морето тя тича, залива
бясна пяна ревящи уста,
и крещяща, настръхнала, дива,
тя е звяр наранен сред нощта.*

*И след туй — Ниобея, блудяща,
впила взор в своите мъртви чада:
гневний бог тази мъка ѝ праща —
лей тя сълзи, поройна вода.*

*И дъхът ѝ пресеква — в несвесен
шемет сгърчена, луда, тя мре:
нелеп мрамор — защо ли донесен,
от кой край, от кое ли море!...*

* * *

Християнската скръб е огромна —
също както човешката гръд.
Че тя страда и мисли, и помни,
и спокойно върви в своя път.

Ето — там над Голгота тя плаче,
цяла в горки сълзи — но без вик:
една майка тъй също, обаче —
каква майка! на син тъй велик!

Тя споделя светото Страдание,
чрез което спасен е цял свят,
и смъртта — пред това състрадание
тъй дълбоко — е кротка, без яд.

Чада нейни сме всички тук, сбрани
сред печал и покруса — затуй:
седемте на сърцето ѝ рани —
през тях милост за всички струи.

И когато разкрие небето
в слава своите блестящи врати
всички — с вяра живели в сърцето,
освен спящият в грешни мечти —

в него ден ще възлезнат блажени
към върха на небесний Сион,
на крила от възторг, с песнопения,
ведно с нея към Божия трон.

ПОЛ ВЕРЛЕН ПОКАЯНИЕ

*О, Господи, ти ме рани с любов,
и раната ми още все трепери,
о, Господи, ти ме рани с любов.*

*О, Господи, срази ме твоят гняв,
и ето язвата ми още стене,
о, Господи, срази ме твоят гняв.*

*О, Господи, познах вся нищета,
и ето твойта слава ме изпълни,
о, Господи, познах вся нищета.*

*Душа ми в свойто Вино ти облей,
със своя Хляб смеси ми ти живота,
душа ми в свойто Вино ти облей.*

*Вземи ти мойта непроляна кръв,
и мойта плът за мъки недостойна,
вземи ти мойта непроляна кръв;*

*и мойто чело зачервено в срам
под твоите свети кървави нозе,
и мойто чело зачервено в срам;*

*вземи ръце ми, невидели труд,
стори ги жар, стори ги тимиям,
вземи ръце ми, невидели труд;*

*вземи сърце ми, суетно що бий,
обвий го ти с венеца на Голгота,
вземи сърце ми, суетно що бий;*

вземи нозе ми — скитници без път —
и нека те след твойта милост тръгнат,
вземи нозе ми — скитници без път;

вземи гласа ми пуст, лъжовен шум —
той нека бъде глас на покаяние,
вземи гласа ми пуст, лъжовен шум;

вземи очите ми — лъчи без цел —
в молитвен плач те нека да угаснат,
вземи очите ми — лъчи без цел.

Уви, о, Боже благ и милостив,
дълбоката неблагодарност моя,
уви, о, Боже благ и милостив,

о, Боже крепкий, Боже мой святой,
уви! таз черна бездна на греха ми,
о, Боже крепкий, Боже мой святой,

о, Боже мой на радост, щастие, мир,
страха ми и невежеството мое,
о, Боже мой на радост, щастие, мир,

ти знаеш всичко, знаеш всичко ти,
и знаеш също, че съм гол и беден,
ти знаеш всичко, знаеш всичко ти, —

но туй, що имам — давам го на тебе.

ПОЛ ВЕРЛЕН
ГАСПАР ХАУЗЕР ПЕЕ:

*Сирак без дом, но с поглед тих,
дойдох аз нявга, още млад,
при чужди хора в шумний град:
зло никому аз не сторих.*

*Години дваисет щом стигнах,
любов и скръб узнах тогаз:
жени красиви видях аз —
но аз не бях красив за тях.*

*Герой не съм аз бил до днес,
но сам в света, без роден край
аз исках в бой да найда край —
ала и в боя бях злочест.*

*Дойдох ли рано в този свят,
или пък късно аз? уви,
защо? — О, братя, всички вий,
молете се за бедний брат.*

ПОЛ ВЕРЛЕН В ЗАТВОР

*Небото над покрива вѣн
е тъй синьо, тъй мирно;
Дървото над покрива вѣн
се люлее неспирно.*

*Тѣй нежно камбанният звѣн
се разлива в небето.
И птичка ведно с тихий звѣн
плаче вѣн на дървото.*

*О, Боже, животът е там
тъй небрежно спокоен.
Шумът от града долу там
трѣпне тих и нестроен.*

*— Що сторил си, бледен и сам,
та днес плачеш в нерадост?
Що сторил си, бледен и сам,
ти със своята младост?*

ПОЛ ВЕРЛЕН ЗИМНА ВЕЧЕР

*Гласът на рога към леса страдай
във болка — би казал осиротяла,
която спира пред върха, замряла
на вятъра в разкъсания лай.*

*Душата на вълка в тоз глас ридай
под слънцето на залез догоряло
сред немощ — би казал невинно-бяла,
която упоява с чар без край.*

*За да усили тази скръб нерада,
снегът като саван разкъсан пада
през вечерния сумрак окървавен.*

*И сякаш че въздиша кротка есен:
тъй нежен и тъй сладостно-унесен
е целият пейзаж смирен и бавен.*

ПОЛ ВЕРЛЕН ARS POETIQUE

*В стиха музика ти преди всичко вложи!
И затуй — предпочитай неравните стъпки,
меки — както случайни през въздуха тръпки,
и без тежест, — без важност, която тежи.*

*Нито своите думи избирай пък ти,
в техний шепот с вражда или обич унесен:
няма нищо по-сладко от сивата песен,
дето смътното с точното сляно трепти:*

*както хубави, кротки очи зад воал,
както знойният ден, който тръпне по пладне,
както в есенна нощ, избледняла и хладна,
небеса със звезди от лазурен кристал.*

*Че ний дириме само Нюанса — о, да:
не боята — единствено само нюанса!
Ах! нюанса: той сплита в прекрасни каданси
звук на флейта с тръба и мечтата с мечта.*

*Остроумие, Смях, Духовитост — от тях
бягай като от смърт, от тях нищо не чакай;
от смях простият само се вий и разплаква; —
туй е чесън потребен за грубий стомах.*

*Улови Красноречието за врата —
и смажи го без страх! А звънливата Рима —
обуздай я: тогаз стихът сила ще има —
иначе той би приличал на сладка вода.*

О, как Римата мами, и лъже дори!...

*Кое глухо дете и кой негър безумен,
в празнодумния шум и в играчките влюбен
изкова таз дрънкалка за десет пари!*

*Затуй: Музика! музика само — помни!
Твоят стих да лети, пълен с трепетна пролет,
да унася душата в стремителен полет —
но към друго небе и към други страни.*

*Твоят стих да трепти като волна вълна,
както утрен зефир, сред простора безбрежен
от треви и цветя, вее тих и небрежен...
А пък всичко останало е: — книжнина.*

ПОЛ ВЕРЛЕН

ТОМЛЕНИЕ

*Аз съм Империята в края на своя декаданс.
Тя гледа: варварите бели и снажни приближават,
а нежни акрости поетите ѝ съчиняват
със стил от пищно злато и слънчев шемет изтъкан.*

*Сама душа — и дух, без жалост, в томление скован.
Далеч там нейде, казват, битки свирепи
прогърмяват.*

*О, да не можеш — немощен, с желания що
доизтляват —*

*о, да не искаш да разцъфнеш сред този живот без
блян!*

*О, да не искаш, да не можеш тъй да умреш поне!
Ах, всичко е допито! — Мила, смехът ти потъмня —
Ах, всичко е допито! Всичко изядено!... И толкоз!*

*И само — мадригал безсмислен със вино измърсен
и само — раб безочлив, който изпъжда те без свян
и само — скука безпределна и тягостна до болка!*

ПОЛ ВЕРЛЕН ПРИТЧИ

*Благословен бъди, о, Боже, че ме направи
християнин*

*в тези дни на слепота духовна и яростна вражда:
но дай ми сила, дай смелост и ведра чистота,
та всявга верен като куче пред тебе да остана;*

*да съм обреченото агне, що следва непрестанно
след майка си, далеч от горест, заблуда и беда
готово, подир своята вълна, да си даде кръвта
зарад учителя, когато уречен час настане;*

*и риба, за да бъда Сину емблема и печат;
и тъмното осле, с което той влезе в Божи град;
и — в моята тленна плът — свините, що тласнал би
в морето.*

*Защото — по-добри от всички мъже или жени —
сред този век на бунт и двойност, животните едни
дълга си скромно изпълняват със простота в
сърцето.*

ПОЛ ВЕРЛЕН

КРАЯТ

*... Защото много страдах аз!
Подгонен злобно, гонен с бяс,
подобно вълк в леса, — и все тъй
безспирно хапан, без покой,
без подслон — посред дивий вой
на глутница от люти псета.*

*Омраза, Завист и Пари
ме вред преследват, като три зли
хрътки. И туй продължава
дни, месеци, години!... Ах,
обядвам яд, вечерям страх —
все същата храна корава!*

*Сред ужаса на род ний лес,
в миг, ето и последний пес —
Смъртта. — Звяр див, свиреп, о, зная!
Наполвин мъртъв — в мен Смъртта
забива нокти, ръфа тя
сърце ми — но не виждам края!...*

*И в кръв облян, с последен скок,
без мощ — пред хладния поток
аз грохвам. — Вълци мои братя,
поне в мир нека да умра,
и нека моята сестра,
Жената, бъде ми отплата.*

АРТЮР РЕМБО ВАРВАРСКО

Дълго след дните и годишните времена, и съществата, и земите, Шатрата от кърваво месо върху коприната на моретата и полярните цветя (те не съществуват).

Изчезнали старите фанфари на геройствата, — които нападат още сърцето и главата ни — далеч от древните убийци.

О! шатрата от кърваво месо върху коприната на моретата и полярните цветя (те не съществуват).

Нежности!

Жар, която вали под напора на скрежен вятър. — Нежности. — Тези огньове под дъжда на диамантния вятър изливани в земното сърце навеки овъглявано за нас. — О, свят!

(Далеч от старите прибежища и старите пламъци, които се чуват, които се усещат.)

Жар и пяна. Музиката — превръщане на бездните и удар на ледни късове о звездите.

О, нежности, о, свят, о, музика! А там формите, потта, къдриците и очите, унесени. И белите сълзи, бликаци, — о, нежности! — и женственият час, достигнал из дъното на вулканите и полярните ѝ пещери... — Шатрата...

ЖАН МОРЕАС
ЕДНА ТЪЛПА ЛЮБОВНИЦИ ПРЕКРАСНИ...

*Една тълпа любовници прекрасни
в гората на душата ми се смее,
Един дървар безмълвен и безумен
в гората на душата ми сече.*

*Но триж нима в ръката ми не звънна
(дърварю, удряй!) мойта златна лира?
(Дърварю, удряй!) О, душата моя
не е ли конник луд върх луд жребец?*

АНА ДЪО НОАЙ ЕВА

*В лазур и лека сянка потъва вечерта,
над белий друм, далече, раздиплени безшумно;
и хиляди прозорци, виж, светват над града:
бъди без гордост, Ева, без страх и без разумност.*

*Пламтеше жарко слънце в прозореца цял ден,
сърцето ти бе тежко, ръцете ти — без сила...
Но в тоя час, от нега и трепет освежен,
луната с блага сянка любовний блян закриля.*

*Ела в прохладата на шумно-листний лес,
о, плачущи безумно и знойна от желание:
Природата духа ти, жадуваш и злочест,
във своите дълбоки прегръдки ще обхване.*

*Виж: въздухът е пълен с роса и аромат,
за да смири блажената и тежка немощ,
вечерни пеперуди след своя танц крилат
облѣхват те тъй нежно и мѣката отнемат.*

*О, виж: природата, величествена, вечна,
не стряскана от нашата надменност, жалби, зло,
трепти и се разтваря в нощта като крило
пред тия, що се дирят по пътища далечни.*

*Дали сме ний доволни от всеки неин плод —
лоза и ябълка, — не иска тя да знае;
тя трѣпне и се смее, когато с влюбен ход
човешкий род в недрата ѝ сенчести блуждае.*

О, Ева, сокове, мед, сладост и смоли

*преливат в тази вечер опиващи сърце ти;
послушай, дивен порив у тебе ромоли —
в тоз час блажено се прегръщат цвете с цвете.*

*Възпламват в небесата безчислени звезди,
зашумените клони потрепват с нежен ромон
и към луната вдигат се морските води,
проплаква нейде птица неволен стон бездомен.*

*Влез, Ева, беззаветно в кръга на летний чар,
облей сърцето си в струите на съдбата,
срещни без трепет сладката борба, — нектар
разнася вред пчелата на страстната наслада.*

*Виж, целий свят те гледа и чака с жаден зов,
— дъх сладостен в таз вечер те разтопява цяла,
като земята е дълбоко твойто тяло,
сърцето ти се впуска и стене: О, любов...*

ЖЮЛ РОМЕН ЕВРОПА

*Улица Монмартр, улица Канебиер,
Оксфорд Съркъс и Фридрих-щрасе
аз ви соча поименно.*

*Що правите вий? Що чакате вий?
Кой е сразил вашта сила
и вдървил вашта кръв?*

Събудете се вий — о, радостна тълпа.

*Недавна вий държахте, без грижа за звездите,
най-висшето съществуване, най-висшето
могъщество.*

*Европа цяла — туй бе ваший ропот.
Под вашия асфалт, о, улици,
шумеше като бликаш извор духа на нови богове.
И цялата световна светлина — не бе ли тя
светкавична покривка, разлюляна между вас?
Днес вий мъртвееете в покорен сън.
Някой чудовищен ви завладява
и вашта плът превръща в извержения на своя
търбух.*

*Аз призовавам вас, тълпи свободни,
вий всички, сред които аз съм изгорял!
Вий — пламъчета мимолетни,
полюшвани от летний вятър
или — главни, възпламнали, за да родят
едно огромно слънце.*

*Тълпи във влакове, в театри,
във кафенета и във циркове;*

*тълпа в Хайд парк през май;
тълпа във Лидо през септемврий;
тълпи в пристанища и параходи;
тълпи на живата Европа;
тълпи противни на смъртта!*

Повтарям ви: време е вече.

БЛЕЗ САНДРАР
МАРК ШАГАЛ

Той спи
Събужда се
Внезапно почва да рисува
Той грабва една черква и рисува с една черква
Той грабва една крава и рисува с една крава
С една сардела
Рисува с черепи, ръце, ножове
Рисува с жилите на вола
Със всички скверни болки на еврейските паланки
Раздрани от любовна похот в дълбините на Русия
За Франция
Без жажда и сърце
Рисува той с крака
Очите му отзад
И ето вашето лице
това си ти, читателю
това съм аз
това е той
собствената годеница
бакалинът на ъгъла
овчарката
акушерката
новородени къпят в кофи кръв
небе препълнено с безумие
избликват из устата червеи
на тирбушон прилича la Tour d'Eifel
натрупани ръце
Христос
той сам Исус Христос
на кръста своята младост изживял
Всеки нов ден самоубийство ново

внезапно той престава да рисува
той беше буден
сега той спи
обесва се със своя връзка
Шагал изтръпва удивен
безсмъртието го възнася

БЕЛГИЙСКИ ПОЕТИ

ЕМИЛ ВЕРХАРН ПРЕД ОГНИЩЕТО НА СПОМЕНА

Макар че вече, в тази вечер,
разронва есента
далече
в полята немощни листа;
макар че вече есента,
сред тази вечер, с вихрени ръце
коси
от пламенните рози
последните им цветове — в нощта
натегнали от бледнина.
О, нека заедно със тез цветя
есенний вихър не срази
цветята в нашето сърце, —
но двама ний, пред жаркий плам
на спомена във златното огнище,
но нека двама там,
пред огъня, се свием ний с колене и ръце.

О, против траурните болки в бъдещето скрити
и против времето, що слага край на всеки чар,
и против нашия страх, и против нас самите —
о, нека ний се свием там пред пламенната жар
в огнището, разпалено от нашия спомен,
Макар че есента,
със своя плащ огромен
от буря, мрак и мраз,
виси
над лесове, ливади и блата —
дано скръбта ѝ не срази
поне спокойната градина вътре в нас,
където в светлина и самота,

звъни на наште мисли равний ход.

ЕМИЛ ВЕРХАРН РИБАРИТЕ НА КОН

*Вълни сребристи, кротки светли ноци —
и ето приливът приижда пак;
петимата рибари на коне, все още,
ловят небрежно риба, там край морския бряг.*

*Сред плахий блясък, плахий тръпен плам
на бледните талази, те минават,
вървят насам, натам —
възседналите черни силуети.*

*Понякога конете
изнемощели, старите коне, с умора
изправят в миг глави — и съзерцават долу там
простора.*

*Натегнали се, мрежите влекат,
полека; сред играта на вълните
животните едвам вървят, безшумно,
по шиите увиснали юздите;
ездачът тежко се над тях люлей,
и тъй, с полузатворени очи, и полугласно,
подсвирква или тихо пей.*

*Минава час, и два, и три —
щастливи или пък нещастни;
и рибата — тя се улавя, или пък се крий...
Но те работят — в зной и в мраз,
безпир; и пак се връщат в своя мирен кът
— един ли само път! —
с кошове празни, в късен час.*

Така се старите рибари трудят,
— доволни с нищо, щастливи с малко —
и всякога — в сполука, в злополука,
в неволя и в усилни дни —
все с дървените тежки чизми на живота;
додето един ден те с трясък се разбият —
и тъй смъртта разбудят.

Ала понявга, в летни нощи, кога възйеме се луната,
възседнали конете морни, по дюните се те
възкачват,
и откромени появяват се надалеч пред небесата
— натоварени с платна и мрежи —
тогава струва ти се, виждаш огромни нереални
насекоми,
които из безкрайността, през далнините,
завръщат се, след лов и плячка,
към звездите.

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЕДНА ВЕЧЕР

*Под свод в печали вкаменен —
от черна кост и от метали —
замлъкват млатове, възпели
съня в нощта изобразен, —
замлъкват млатове, сградили
нощта — от блясък и печал —
сред светлина и сред кристал.*

*Подобно шар от лед изваян,
безкрайно мъртвата луна,
безшумно и без сумрак таен
над чистата ѝ светлина, —
безкрайно мъртвата луна,
по стълбите на Север слиза,
в ковчег от злато, в пищна риза.*

*Кортежът девствен и безбурен
оглежда своя звезден ход
под лъчезарен воден свод,
зад бряг прозрачен и лазурен, —
оглежда своя девствен ход
към гробници в кръг от мъгли,
в параклис пламнал сред факли.*

*Под свод в звезди, с лагунни сенки,
начело с траурни факли,
към гробници в кръг от мъгли
отнасят лунните останки.*

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЧОВЕЧЕСТВО

*О, вечери, разпяти пред морни кръгозори —
облети в кръв, проливат те кръв в блата проклети,
кръвта на скръб и горест, над блатните умори,
които отразяват терзанията святи
на вечери разпяти пред морни кръгозори.*

*Иисус е — полски пастир, — той вика с морни взори
стадата светли свои към светли водопои,
но ето — смърт израства в прощалните простори*

*Иисусе, в кръв облети са агнетата твои,
и ето там — Голгота пред черни кръгозори.
О, вечери, разпяти над черните Голготи, —
зли горести там плачат, пред кръстовете горе;
нима през бели вери надежда нейде броди? —
И ето, в кръв проливат те своите умори —
тез вечери, разпяти пред черни кръгозори!*

ЕМИЛ ВЕРХАРН С БЛАГОЧЕСТИЕ

А зимна нощ издига в небето свойта чиста чаша.

*И аз издигам, ето, сърцето си стъмнено,
о, Господи, към Твойто безмълвие безбрежно —
макар да знам, че всичко е няма и студено,
че няма плам да сгрее сърцето хладно, грешно;
и аз Те лъжа, зная, но молят Те устата,
ръцете; знам, че няма си и глух, и сляп за всяка
безумна скръб, която ридай дълбоко в мрака,
и знам: сам себе си сънувам във в нещата; —
— о, Господи! помилуй безумния ми час
и чуй ти моите вопли сред тишина и мраз!...*

А зимна нощ издига в небето свойта чиста чаша.

ЕМИЛ ВЕРХАРН ПЕСЕН НА ЛУД

Тоз, който нищо не каза,
умря — с задавено сърце —
в часа, когато с трепетни ръце
дванадесетте си удари — и още —
нощта започна в миг да бий
в сърцето на безумните среднощи.

— Увийте го по-скоро в слама вий,
Юмруците вържете и го носете.

Тоз, който нищо не каза,
ми взе сърцето и душата,
и моята коса —
изскубна ми косата,
а после свещи кървави запали
в очите ми окаменели.

— Вържете го, вържете го, мъртвеца,
о, с ярост вий — в саван от слама.

Тоз, който нищо не каза, —
в един широк креват с жена си спеше той,
под мирний покрив свой,
когато аз го хряснах, като звяр,
с един огромен камък по главата.

А зад стената на челото
му моя мозък черен там туптеше;
и ден, и нощ го чувах аз,
как непрестанно ме зовеше —
с един прегракнал, хълцаш глас;

оплакваше се той, че страда,
и че е там, не в мене, — ето пада! —
о, не, — виси той окачен
на гвоздей, нощ и ден, като месо,
на дъното на една черна яма.

Тоз, който нищо не каза, ни с поглед, —
на две сърце му нека разсекат,
и нека той
да си върви в саван от слама.

Жена му пък, за него що ридай,
и, също като псе в нощта,
подир душа му лай —
тя нека млъкне; или нека
да си върви и тя след него,
като слугиня,
или пък по-добре — робиня.

— Вържете вий мъртвеца в слама,
тъй както сухи пръчки в сноп, —
и нека всеки тъпче, нека бий
с крака земята, дето той се скрий.

Аз лудият съм в пустите поля
без край, които вятърът ломи
с големи, с шум размахнати крила,
тъй както мъките всевечни;
луд, който — нека прав, с глава
върху земята, тъй да бъда чак
до бъдните ония времена,
когато пак
ще дойде тук Иисус Христос да съди
душа и дух, тъй както писано е...

И така да бъде.

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЗВЪНАРЯТ

*Като стадо от слепи и зли зверове,
с луда ярост, дълбоко в тъмите вечерни
ураганът реве.*

*И внезапно, сред сенки неверни,
над черковните покриви черни,
озарена от мълнии, пламна звънарната.*

*Старият беден звънар, със смутена глава,
разтворил уста и без глас, без слова,
политва:
бие камбаната с тежки ръце
— звън и тревога, и ужас под бесния ритъм
на отчаяно, лудо сърце.*

*Кулата:
— кръстът над нея ръце ужасени разтваря —
пламенни бичове брулят я;
тя мята далеч към просторите халюцинирани
червената грива — от пламък и жар — на пожара.*

*Нощни предградия светят страхотно бронзирани.
В миг многолики тълпи
избликват из улици тъмни, вечерни —
ропот и страх там кипи.
Кръв се излива в прозорците черни.*

*Звънарят, далеч в равнините безкрайни,
праща с камбанния звън своите вопли отчаяни.
Кулата:
расне тя пред кръгозори смутени;*

лети, окрилена от блясъци яркочервени,
далеч над води и блата;
керемиди и плочи — крила
от искри и кристал
летят към горите, далеч през нощта;
пламъкът лиже нощта
и околните хижи
изпъкват сред мрака — подпалват се в миг;
с трясък — подобно сподавен, глух вик —
рухва високият купол надолу в горящата паст
— и кръстът над него — надолу в свирепата власт
на горящата паст — тя го лапва и схрусква,
като плячка, за миг.

Бий, звъни и гърми там с отчаяни сили звънарят,
сякаш сам Бог изгаря в пожара.

Кулата

— огънат там, между зидове каменни,
вдълбава се с копия пламенни
и обзема греди, сводове,
дето в злобната негова ярост се люшкат
камбаните.

Кукумявките, враните,
литват с безумни, протяжни, без край виковете,
блъскат главите си, слепи, без изход, в прозорците,
изгарят си в гибелен полет крилата,
— блудни от ужас, безсилни от луди усилия —
и внезапно, сред бурно завилия
порой на тълпата,
падат мъртви.

Но вижда звънарят; ръце се разтварят — от злато
пламтящи —

и грабва пожарът камбаните лудо крещящи.

Кулата:

— сякаш червена, горяща гора,

простряла далеч своите клони сред златна заря;
огънат, див в своите спазми, троши и разкъртва
стълби, прозорци, врати,
дъски, корнизи, греди — и лети
в живи мозъци извиви — о!
как бият камбаните в свойто последно безумие!

Звънарят, достигнал до края на страх и терзание,
звъни и вести своята смърт със предсмъртния стон
на камбаните.

Кулата:

— един още грозен, решителен трясък
— тухли, мазилка, вар, пепел и прах —
я разсече, от горе до долу, на две.
Като крясък
задавен от страх,
секва мигом тревожния звън — не ридай, не зове.
Старинната кула с камбаните
— черна внезапно — виси, сякаш в някакъв сън;
и ето че — свод подир свод — в миг камбаните,
тласкани с трясък и гръм между черните, голите
зидове, рухват надолу.

Под своята камбана звънарят не трепна дори.

Камбаната яма във влажната пръст му изри
и сама бе ковчегът, що костите немощни скри.

ЕМИЛ ВЕРХАРН БУНТ

*Надалеч един град: цял в тревога и бой на камбани;
на гилотината голият нож там сияй:
и обзето от диво желание, мигом сърцето ми литва
натам.*

*Барабаните, глухи на толкова дни
от сподавена ярост и плам,
бият атака във всички глави.*

*Часовникът там, върху кулата черна,
свети сам през тъмата вечерна,
откроен пред небе от червени звезди...*

*Залп от стъпки могъщи неспирно кънти
и пожар над стените — стихуен, злорад —
разрошва смутения град.*

*Излизат из своето мълчание
всички, които са били с надежда
сред мрака на своето свято отчаяние.*

*Кажете що иде и тежко звъни
по пътя на бъдните дни —
тъй спокойно-страхотно?*

*Гневът на света пълни всички простори,
и юмруци безстрашно се вдигат нагоре —
готови да хванат небесния гръм.*

*Ето часа — в който всички безродни,
безсънни, безумни от глад, безработни*

сграбчват живота със своята воля.

Ето часа — и тревожно камбаната бий...

Удрят приклади по мойта врата:

убивай! убий — все едно!

Ето часа — и тревожно там долу камбаната бий.

ЕМИЛ ВЕРХАРН ВЯТЪРЪТ

*Над полята безкрайни сред есенен здрач,
Ето вятърът — злобен тръбач на Ноемврий —
Над полята безкрайни,
— вятър, вятър,
който цял се разкъсва, отчаяно,
и с писъци тежки бий кули мъртвешки,
— вятър, вятър,
ноемврийският яростен вятър.*

*И фермерските кладенци черни —
с тежки рудани, с въжета железни —
пищят;
и фермерските щерни —
с макари и въжета железни —
пищят и крещят към смъртта
— в скръбта си висящи над бездни.*

*Вятър летящ над вода и блата,
грабител на мъртви листа от брезите, —
ноемврийският яростен вятър;
гнездата на птици в горите
той убива и гръмко терзай,
и с нокти железни дълбай —
и срива далечната снежна лавина
— с колко ярост! — на древната зима,
— с колко ярост! — вятърът,
ноемврийският яростен вятър.
Зеят разбити врати и стъкла —*

*вятър, и плач, и мъгла —
ноемврийският яростен вятър! —*

над могилата в гробни, отровни треви,
мелница с черни, безумни крила,
от долу на горе — лудо, без страх —
от горе на долу — с внезапен размах
коси вятъра — с немошна злоба, уви! —
мелница черна, раздираща вятъра,
— вятъра, вятъра —
ноемврийският яростен вятър.

А старите хижии тъжовни,
и черковната кула сред тях
мрат сред безпамятен шемет и страх,
старите хижии и техните стрехи гробовни
плачат под вятъра —
ноемврийският яростен вятър.
И черните кръстове в старите гробища
(ръцете на мъртви отвън над земята)
падат внезапно, тъй както отчаяно ято,
падащо, черно, над бездни вечерни

Ноемврийският яростен вятър.
— Вятър —
не сте ли вий срещали вятъра
на кръстопътя на петстотин пътя,
пищящ от студ — гневен и луд,
не сте ли видели вий вятъра,
вятър на плач и печали,
който брули умрели гори и села, —
не сте ли видели
как хвърля той бесен луната в мъгла,
в пропасти бранни на бурни печали —

Над полята безкрайни сред есенний здрач
ето вятърът, с писък и плач,
ето вятърът, злобен тръбач на ноемврий.

ЕМИЛ ВЕРХАРН

ГОСТИ

— Отворете ми, хора, вашта врата,
аз чукам навред по врати и прозори:
Отворете ми, аз съм вятърът, хора,
облечен във мъртви листа.

— Влезте, приятелю, влезте, вий, вятър,
ето огнището, огънят свети;
молим, там в къта — седнете, седнете:
влезте при нас вий, приятелю вятър.

— Отворете ми хора, аз съм дъжда,
аз съм вдовицата в жалейна дреха,
диря за своята умора утеха,
сред черна — от сажди — мъгла през нощта.

— Влезте, вдовице, влезте при нас,
влезте студена и сива.
Процепи много стената открива
пред вас, за да влезете — влезте при нас.

— Посрещнете ме, хора, като ваша любима,
отворете ми: аз съм царицата снежна.
Белият плащ мой се разронва в безбрежност
по пътя на старата зима.

— Влезте, вий снежна, влезте, царице,
с вашите лилийно бели нозе,
бели цветя сейте с бели ръце
над огнището, дето грей сетна искрица.

— Защото — ах, ний сме злочестите хора,

*поселени в Север пустинен, студен,
и ний ви обичаме — кажете, от кой още ден? —
гости на нашата скръб и умора.*

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЕСЕНЕН ЧАС

*Твойта скръб е моя, о, последна есен!
Хленч из тъмни бори с вятъра понесен,
златни вред листа, от кръв листа —
върху позлатени мъхове, блата —
Плач на дървесата — моя плач,
моя беден плач развян в света...*

*Твойта скръб е моя, о, последна есен!
Ярост треперяща, гняв на вихър бесен —
храсти поломени, с вдигнати ръце,
отстрани край пътя — страх гнети сърце —
голи храсти с молещи ръце,
мойте бедни вдигнати ръце...*

*Твойта скръб е моя, о, последна есен!
Там сърце строшено — прах с калта размесен:
свойта безнадеждност скърца тя без край,
като дървесата криви тя ридай —
Вик из далнините — моя вик,
моя беден вик, що глух блуждай...*

ЕМИЛ ВЕРХАРН ЕДИН ВЕЧЕРЕН ЧАС

Сърцето ми? — То паднало е в кладенеца на смъртта.

*И върху каменния ръб,
и на живота, и на кладенеца върху каменния ръб —
аз чувам как сърцето ми се бори в кладенеца на смъртта.*

*— Мълчанието е страхотно —
И там подобно къс от лед,
луната в кладенеца доле
разлива своята вечна бледност.*

*Сърцето ми е топка плът,
къс кърваво месо — и там,
на дъното на кладенеца, бий — сърцето ми
върху отломък от луна, пламтяща с
бледен плам.*

*— Мълчанието и студа;
и сред нощта блудящий ужас
на небеса, препълнени с пътуващи звезди —*

*В бездънни щерни на смъртта
сърцето ми безумно бий, тупти
— със трескав пулс — върху луната.*

*Луната със сърцето ми се сля;
луната — лик в искри изюден;
луната — зима в бляскави огледала
върху води на Север и съдба;
луната е твърд блок от лудост;*

луната е уста от лед —
и моето сърце гризе —
О, в клещите на ясни полунощи
сърцето ми е стиснато;
и още
с търпение безкрай игли от скреж
продупчват туй сърце, пламтящо в горд копнеж;
и вече
води с цвета на неговия труп
полека, с плясък го завличат
в дълбоки ями там далече...

И знам, в една такава вечер,
луната ще заключи
това сърце, макар да бий в омраза,
подобно камък в шепа празна

— тогава, когато в своя бяс студът,
и сред нощта — блудящий ужас
на небеса с безброй звезди на път
в тоз образ ще изпишат мойта смърт.

ЕМИЛ ВЕРХАРН КОВАЧЪТ

Сред пътя, между разорани ниви,
ковача сам,
огромен и масивен,
отколе — вече дълги дни, години —
в дима, в гръма на наковалнята, кове
— тъй странно — посред жар и плам,
със пълна сила, бледни мечове
от търпение без край.

Онез, които обитават крайните квартали,
с юмруци в няма злоба свити —
те са разбрали,
и всеки знай,
защо с такава упоритост
ковача носи своя тежък труд,
без някога, макар за миг
да бъде чул
през зъбите му безполезен вик.

Но другите, чиито лихи
слова кънтят като безсмислен лай
в дълбоки лесове без край —
разпалените, безпокойните
се взират, със презрение или пък състрадание,
в очите му кротки и тихи,
изпълнени с безтрепетно мълчание.

Ковача работи със труд безпределен
през дълъг низ дни и недели.

Той хвърли в жарта

на огнището вси викове на света
и глухата злоба вековна;
във свойто огнище от злато върховно
хвърли той — самовластен и прав —
бунтове, жалби, безумства и гняв,
ропот и крясък,
— за да ги закали и излее във пълния
блъсък
на желязо и мълния.

Чело над огъня там
— чисто от страх и свободно от срам —
навежда той и, озарено, то в миг засиява —
корона от пламъци го увенчава,
— и твърдо, неспирно, с могъщи ръце,
той върти чуковете
блестящи, свободни и пресътворяващи,
и надуват се мускули — да завоюват
светата победа,
що отколе бленува
трептящото в пламък сърце.

Той изброи несметните злини;
суетните съвети за по-щастливи дни;
слепците в себе си — водачи през нездрави мостове
славата в злъч закоравели на сонм лъжеапостоли;
и правдата, заплетена във текстове без смисъл;
и ужаса, забиващ рог във челото на всяка мисъл;
гигантските ръце от порив, еднакво в труд заети
и в тишината на полето, и в треската на
градовете,
и селото, разсечено от сянката зловеща
на черната черковна кула, като коса мъртвешка;
бедняците, потиснати от своите бедни хижи,
почти сломени до просия, изсмукани от глад и
грижи;
мизерията, у която не трепва глас на угризение —

но само здраво стиска меча, приготвен да
почервенеет;

живота — с право за подем към светли небосклони,
но свързан в стегнатите възли на сплетени закони;
възторга на мъжа, във нежност трепетна прелял,
но смачкан в гибелните нокти на слепия морал;
зелената отрова вляна във чистата вода
на извора елмазен, дето се къпе съвестта;
и после — въпреки безбройни клетви, обещания
пред тез, които застрашават със своя вик за
свобода —

уви! все същото нещастие, все същите страдания.

В часа на делото — що значат
съюзи, словеса и речи?
— напразно... И от дълги дни ковачът
не казва нищо вече.

Непреломим във своята упоритост,
той знай: победа или гибел;
и стиснал яростно зъбите
на волята си, ни за миг
не ще изпусне подъл вик;
защото туй, що той желай,
желай до край —
и с волята си би прегризал
дори и диамант — и би заминал
на нощите в бездънната пустиня,
за да сломи законите, които движат световите.
Когато покрай себе си той чува плачовете
на сърца безбройни
— не като неговото твърди и спокойни —
той знай с увереност, че таз огромна ярост,
тез милионни отчаяния — с едничка вера: любовта

—

не могат, в ден и час уречен, под нова правда за
света,

да не повърнат времената назад от днешната им
старост,

и тях самите да обърне вседвижещия златен лост
към нови светли хоризонти — през нов и светъл
мост.

Трябва само — сред мрака на бъдни затмения —
да се дебне часа на великото освобождение.

За да чуем звънът му, когато забие
— буен тропот на стъпки в галоп
иска стихнат разпалени жестове, ропот,
суетен шум за знамена и речи на громки витии;
по-малко спорове, повече слух.

Тез, които мълчат — те ще чуят часът:
без небесно знамение на Святий Дух,
без божествен посланик, изпратен при нас.

Тълпата, развихрена в ярост и бяс
— безумната сляпа стихия, която,
гигантски възправена, движи съдбата —
с неумолими ръце ще изтръгне
новия свят из въртежа на басните
минути на ужас и кръв ще прехвъркнат,
и ще разцъфне, могъщ, и прекрасен,
блажения ред: на живота най-чистата сърцевина.

Ковача не отстъпва настрана
от своята вяра, той не знай съмнение и страх —
и вижда бъдещите времена
пред себе си, и в тях
човечеството — мирно, хармонично:
човека за човека — не вече блуден вълк,
всесилен в своята свирепост безгранична;
великата любов — благоволение и дълг —
ще влее кротка радост у всички безразлично;
в една блестяща жарка вечер на пурпурна разплата

ще бъдат разкървавени толумите, надути с злато;
палати, банки и кантори ще изчезнат от света;
ще бъде всичко просто, ясно, щом се убие
гордостта,
и щом човека се откаже от досегашната лъжа,
че би обезсмъртил, чрез хищен ламтеж, и своята
душа
и отдаде на всички своя живот, тъй кратък и
случаен;
слова, за всички книги нечути и незнайни,
ще разведрят това, което днес е заплетено и
тъмно;
и слабия със нова вяра посред живота ще осъмне,
и ще обикне своята участ — и може би тогаз
ще видим туй, що Бог е бил отколе преди нас.

С блясъка на тази ясна вяра
що възгаря там,
отколе, с пурпурни лъчи
пред неговите остро втренчени очи,
сред пътя, между разорани ниви,
ковача сам,
огромен и масивен —
сякаш работи звънката стомана
на твърдите души — кове
без край, със пълна сила, остри мечове
от търпение и от мълчание.

ШАРЛ ВАН ЛЕРБЕРГ БРОДЕЩИ ЛЮБЕЗНОСТИ

*Излезли из незначйна звездност и
ведно с лазурний майски шум,
пътуват братствени любезности
през въздуха, пропит с парфюм.*

*Мечтателите и девиците
появва се с трепет нов
пред белия порив на душите си
да бди невидима любов.*

*Незначно от чий взор отнесени —
сред смях и плач, и самота —
то чужди устни са надвесени
над устни, пламнали в цветя.*

*И техният чар е тъй живителен,
тъй тих — че в образа засмян,
под ласката на миг пленителен,
остава знак от вечен блян.*

МОРИС МЕТЕРЛИНК ГОРЕЩ ЦВЕТАРНИК

*О, цветарник сред горите!
И вашите врати завинаги заключени!
И всичко онова, което е под вашите сводове!
И под душата ми чрез вашите аналогии!*

*Мечтите на гладуваща принцеса,
томлението на моряк в пустиня,
и медни звуци под прозорците на тежко болни.*

*Идете при най-хладните стени!
Би казал ти — жена, изчезнала през жътвен ден;
вън в двора на приюта има пощальони;
минава, там далеч, един ловец — днес надзирател в
болница.*

*Разглеждайте под лунните лъчи!
О, нищо не е там на своето място!
Би казал — една луда в съдилище,
един горд боен кораб със разперени платна върху
канала.*

*И нощни птици върху лилии,
и погребален звън по пладне
(Там нейде под камбаните!)
приют за болни посред равнините,
и миризма на етер в слънчев ден.*

*О, Боже! Боже мой! кога ще видим в нашия
цветарник
и дъжд, и сняг, и вятър!*

МОРИС МЕТЕРЛИНК ЛИСТАТА НА СЪРЦЕТО

*Камбаната от син кристал —
под нея моите меланхолии;
застава тиха, сред безволие,
безсилна, моята печал:*

*на тайни символи растения,
и морни лотуси на страст,
студен мъх и треви без власт,
цветя на моите копнения.*

*И само, бледна, посред тях,
една смирена строга лилия
издига своето безсилие —
върху листа от скръб и страх.*

*И в свойте трепетни сияния,
като луна, и без печал,
докосва синия кристал
с молитва бяла, без желания.*

МОРИС МЕТЕРЛИНК

ПРИТОМА

Небрежните пауни бели — навън безшумно
отлетели,
навън безшумно отлетели, без сън, в просъница
печална;
аз виждам днешните пауни, небрежните пауни бели
—
през моя сън навън, безсънни, в нощта бездънна
отлетели;
и спрели в тъмните лагуни, пауни бели и печални —
лагуните без сън и слънце под техните крила
страдални —
аз чувам белите пауни на моята притома, спрели
в лагуни тъмни: — времената без слънце чакат те
страдални.

МОРИС МЕТЕРЛИНК

НОЩНА МОЛИТВА

*Молитвите ми вече спят
под изнемогнали видения
и слушам — страстните копнения,
враждебни сладките кипят.*

*Аз виждам блудните ласкания
на път в отровни равнини,
горчиви лунни светлини
в скръбта на вечерни мечтания.*

*Аз слушам — слизат в моите зеници
желания с простор зелен —
сам, в жажда без звезди горен,
под небеса на мрака пленници!*

*Аз слушам — бликат в мисълта
пак моите черни, злобни нежности;
под затъмнените безбрежности
аз виждам призрачни блата!*

*И гина в твойте огорчения!
Смили се, Господи, смили —
пред болния ти отбули
тревата в лунни отражения!*

*О, Господи, спаси ме и —
ти покоси тез злобни плевели!
Луна в надеждата ми трепва ли —
тя е зелена от змии!*

И в моя взор разтварят раните

*си сънища със зли петна.
А в безграничната луна: —
шумът лазурен на фонтаните!*

МОРИС МЕТЕРЛИНК ЗИМНИ ЖЕЛАНИЯ

*Оплаквам устните страдални,
целувка, бледни, не познали,
желанията в скръб заспали
подир беритбите печални.*

*Все този дъжд пред небесата!
Все този сняг по бреговете!
А пред прага на бляновете
ми вълци, легнали в тревата,*

*в душа ми смръкнала съзират,
с очи през миналото впити,
кръвта на агнета, които
отдавна връх леда умират.*

*И само месецът облива
с лъчите свои меланхолни
желанията мои, болни
от глад, сред есента мъглива.*

МОРИС МЕТЕРЛИНК

АМИН

*Настана час — благослови най-сетне
в тоз час погасналия сън поробен,
и чакам аз ръцете му заветни
да дойдат с бели рози в мрака гробен.*

*Аз чакам свежия му дъх най-сетне
над мойта кръв, далеч от зли измами;
пасхален агнец сред блата безследни
и рана сред води гореци, неми.*

*Аз чакам тъмни ноци без просвета,
аз чакам слабости неизлечими,
и над ръце ми сянката му бледа,
ликът му под води неотразими.*

*Аз чакам твоите ноци, за да може
лице желанието да измие;
и моите морни сънища, о, Боже, —
дворец от лед смъртта им да укрие.*

МОРИС МЕТЕРЛИНК

ПЕСНИ

I.

*Тя в пещерата я затвори
И сложи знак над входа горе;
забрави девата небето —
и ключът падна във морето.*

*Тя чакаше да дойде лято:
години седем стават вече;
всяка година там премина
случаен пътник от далече.*

*Тя чакаше да дойде зима:
в надежда нейните коси
си спомнят миналите дни.*

*Те я намериха най-сетне,
през камъните се провряха
и пещерата ѝ огряха.*

*Надвечер пътник там мина:
Той гледа — чудна светлина;
ала да приближи не смея.*

*Той мисли: туй е странен знак.
Той мисли: златен избор в таз
Той мисли: ангелски хора.
Възви — и отмина си пак...*

II.

Той кога излезе
(Чух вратата аз)
той кога излезе,
тя усмихна се тогаз...

Но кога пак влезе
(Чух лампата аз),
но кога пак влезе,
друга беше там тогаз,

И видях смъртта
(Чух му аз душата),
и видях смъртта, —
още чакаше го тя...

III.

Носят вест мнозина
(Боя се, о, дете)
Носят вест мнозина —
той си веч заминал...

Мойта свещ горяща
(Боя се, о, дете),
мойта свещ горяща
поглед глух ми праща.

На първата врата
(Боя се, о, дете),
на първата врата
пламъкът потръпна...

На втората врата
(Боя се, о, дете),
на втората врата
пламъкът прошъпна.

На третата врата

*(Боя се, о, дете),
на третата врата
пламъкът издъхна...*

IV.

*Но ако се върне пак
Що да кажа аз?
— Ще му кажеш, че го чаках
чак до смъртний час...*

*Но ако ме пита пак,
без да ме познай?
— Утеши го, сестро, може
би, че той страдай...*

*Ако пита де сте вий,
що да кажа аз?
— Мълком моя златен пръстен
му подай тогаз...*

*Ако пита що е таз
глуха пустота?
— Покажи му мъртвий пламък
и откритата врата...*

*Но ако ме пита той
за последний час?
— Ти кажи: за да не плаче,
се усмигнах аз...*

V.

*Момите с вързани очи
(Махнете златните превръзки),
момите с вързани очи
дирят своите съдби...*

Отвориха те по обяд
 (Пазете златните превръзки),
отвориха те по обяд
в полята светлия палат...

Здрависаха живота те
 (Вземете златните превръзки),
здрависаха живота те,
и веч ги никой не видя...

VI.

(ПЕСЕНТА НА МЕЛИЗАНДА)

Трите слепите сестри
 (Чакате ли още?)
Трите слепите сестри
с златните лампи нощем —

се на кулата качиха
 (Те и вий, и ний),
се на кулата качиха,
седем дни се там молиха.

Ах! рече първата тогаз
 (Чакате ли още?),
ах! рече първата тогаз,
чувам нашите лампи аз...

Ах! рече втората тогаз
 (Те и вий, и ний),
ах! рече втората тогаз,
царят качва се при нас.

Не, най-праведната рече
 (Чакате ли още?),
не, най-праведната рече,
те не светят вече...

vii.

Седемте моми от Орламонд.
Щом си феята отиде,
седемте моми от Орламонд
търсиха вратите.

Запалиха своите седем свеци
и към кулите тръгнаха;
и отключиха до триста стаи,
но деня те не видяха...

Идват те при пещерите звучни, —
слизат там тогава —
и пред тях, с златен ключ забравен,
се врата една изправя.

А навън съзират те морето,
в смъртен страх
чукат на вратата — ала, плахи,
да отворят те не смеят...

viii.

И към двореца иде тя
— полека слънцето възхожда —
и към двореца иде тя;
а бледни дамите стояха
и всички рицари мълчаха.

Но пред вратата тя се спря
— полека слънцето възхожда, —
но пред вратата тя се спря;
царицата тогава идва
и царят бледен я запитва: —

О, де отиваш, де отиваш?
— Пази се, нищо се не вижда. —

О, де отиваш, де отиваш?
Или те някой долу чака? —
Но тя без глас отмина в мрака.

Към чужденката слиза тя
— пази се, нищо се не вижда —
към чужденката слиза тя,
едната другата прегърна,
те нито дума си казаха
и бързо пак се разминаха...

А царят плаче на прага:
— Пази се, нищо се не вижда —
и царят плаче на прага:
а тя върви през тишината
и тихо ронят се листата...

ix.

И ваште лампи тук горят.
— А вън в градината е слънце!
И ваште лампи тук горят, —
аз виждам слънцето да иде,
но отворете ни вратите!

— Загубени са ключовете
и трябва да се чака време,
паднаха долу ключовете,
ще чакаме тук време ний,
ще чакаме тук други дни...

Да, други дни ще ни отворят,
в гората те са в този час,
гори гората покрай нас
о, жар на мъртви листове,
о, жар пред нашите прагове...

— Безмощни другите са дни,

но другите се дни боят,
не ще веч дойдат други дни,
че другите дни ще умрат,
и ний —
ний ще умрем в тоз тъмен кът.

х.

Трийсет годин дирих, сестри мои —
де е той!
Трийсет години ходих, сестри мои,
и не седнах за покой...

Трийсет години ходих, сестри мои,
отмалнях;
той навред беше, сестри мои,
нийде аз го не видях...

Тъжен час е вече, сестри мои,
морен час;
вечерта умира, сестри мои,
скръб в душа си нося аз.

Вий сте млади още, сестри мои:
Добър път! —
ето моя посох, сестри мои, —
претърсете пак света...

Издание:

Гео Милев. Избрани съчинения в 5 тома — том 4: Избрани
поетически преводи

Издателство „Захарий Стоянов“, София

ISBN: 954-739-885-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.